

Vi stille Embedsclassen paa en besynderlig Maade, idet vi sige, at den er udfikket til at modtage visse Tegn paa Hs. Majestæts Raade. — thi paa den Maade maae Titlerne jo vedblivende betragtes — og vi ville see ganske besynderlige Ting fremkomme, naar vi ikke faae en anden og bedre Ordning i det Hele. Vi ville saaledes komme til at see Embedsmænd jage efter at faae en Titel, naar de gaae af, og det meget mere end nu.

Det, jeg altsaa gaaer ud paa, er at fremkalde en saadan Stemning, at man trostigt udelader den paa et urigtigt Punkt anbragte og ufuldstændige Bestemmelse, i Tillid til, at vi faae en Bestemmelse, som afflaffer al anden Titelrang end den, som man kalder Hofcharge; den vil jeg ikke angribe, idet jeg aligevel ikke frygter at mistænkes for at ville være Kammerherre. Altsaa, lad det blive staaende, det horer til de Ting, som paa visse Steder sættes Pris paa, men alt Andet ønsker jeg væk. Nu har den høitærede Finanzminister selv sagt og erklæret det som et nødvendigt Supplement til den Bestemmelse, som nu findes i Lovforslaget, at han vilde foranledige udgivet en ny Rangforordning for Embedsmændenes Rang. Det Hele vil være opnaaet, naar den høitærede Finanzminister, som ikke kan have givet dette Tilfagn uden at være vis paa, at han ikke vil træffe Modstand enten hos sine Colleger eller hos Hans Majestæt Kongen, vilde udvide dette Tilfagn derhen, at ved den Rangforordning, som paa tænkes givet, vilde al Titelrang blive ophævet. Det er egentlig denne Erklæring, jeg ønskede at fremkalde fra Ministeren, at, naar der tilfugtes en ny ganske simpel Classification af Embedsmænd efter den Betydning, der tillægges dem efter deres Rækkefølge i Administrationen, saa vil denne Rangforordning med det Samme befrie os for alle de Titler, som nu hænge paa Folk udenfor Embedsstanden; dermed vilde Alt være gjort. Naar der er givet en Rangforordning, hvori der ikke findes nogen som helst „Raad“, medmindre der findes et Embede, hvortil denne Betegnelse virkelig knytter sig, naar dette Ord forsvinder ligesaa Geheimeconferentsraad til Kammeraad, og naar man frygter alle nægte Assessorer og Secretairer,

fort sagt Alt, hvad der ikke er Embedsnavn og Embedsbetegnelse, saa er det opnaaet, som jeg anseer for det Rigtige, og som jeg styre hen til, saa er der Ingen, der har Noget at sige over, og saa er denne Sag bragt fuldstændigt tilende. Just fordi jeg haaber at kunne fremkalde en saadan Udtalelse, og fordi jeg ikke kan tænke mig, at Finanzministeren vil afflaffe Justitsraadstitlen for Herredsfogder, men forbeholde sig Udnævnelser af en Mængde andre Justitsraader, just derfor har jeg stillet mit Endringsforslag, og jeg har ikke mindste Tvivl om, at, naar dette og det andet Thing simpelthen reducere Paragraphens Bestemmelse til, hvad der passer paa dette Stadium, men derhos tilkjendegive deres Tilslutning til en saadan almindelig Reform, vil denne ogsaa skee. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale mit Forslag.

Lehmann: Det er noget vanskeligt for mig at imødegaae den ærede foregaaende Taler, efter som han i sine Præmisses var ganske enig med mig, med Hensyn til hvad jeg ønsker at faae gennemført, medens han rigtignok fjernede sig aldeles fra disse sine Præmisses i sin Conclusion. Dersom den ærede Landsthingsmand havde ført et Forsvar for Rang- og Titelvæsenet — det kan virkelig ikke nytte at være saa fornem at sige, at det er Noget, som det slet ikke er Umagen værd at tale om, da det jo dog maa erkjendes ligesaa Holbergs Tid og til den Dag idag at have været en Hilde til megen politisk Demoralisation og i mange Henseender at have tilveiebragt Forhold, der ialfald kun stemme meget lidt med hele vor nuværende Forfatning — dersom han, siger jeg, havde ført et Forsvar for Titel- og Rangvæsenet, saa vilde jeg ganske vist ikke have havt nogen Vanskelighed ved at imødegaae ham; men den ærede Landsthingsmand er i sit Angreb paa Titel- og Rangvæsenet gaaet langt videre end jeg. Den egentlige Dissens mellem os opstaaer derfor ogsaa først, naar der er Tale om virkelig at træffe Foranstaltninger til, om end ikke med eet Slag at fjerne, saa dog at give dette gamle, skadelige, usunde og unaturlige, tyds-absoluteistiske Træ — jeg skal ikke blive træt af at kalde